

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 337.)

— Ρ —

Ῥαβαῖσι καὶ ἄραβατοι (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄραβος, κρότος) θόρυβος. « Ἰὲ ῥαβαῖσι ἔγεινε ; » = ταραχή.

Ῥαβδέα· τὸ κτύπημα διὰ τῆς ῥάβδου, ὡς πετρεῖα, ξυλῆα, μπουνκῖα, ἡ γροθῖα κτλ.

Ῥαγκαθαῖς ὁ ἄσωτος καὶ ἀκατάστατος νέος. — Μαγκλαθαῖς παρ' ἄλλοις — σημ. καὶ φωναλᾶς.

Ῥάθυμος καὶ ἀράθυμος. Σημαίνει τὸ ὀξύθυμος ἢ ἀπόθυμος « εἶναι πολὺ ἀράθυμος ».

Ῥάμμα (τὸ) ὁ σπάγος τῶν τεκτόνων πρὸς ἐξίσωσιν τῆς καθέτου γραμμῆς.

Ῥανιάζω τὸ ὑπερβολικὸν κλαύσιμον τῶν βρεφῶν. — « Ῥανιάζει ἡ ἐράνιζε τὸ μωρὸ ἀπὸ τὸ κλάυμα ».

Ῥανίδα (ῥανίς-ἰδος) ἡ σταλαγματία· λεγ. καὶ σιάξα. « δὲν ἔχει ῥανίδα νερό. » κτλ. « Δὲν ἀποτάσσει ῥανίδα λάδι » ἢ κόμπο παρ' ἄλλοις.

Ῥάνω. « Νὰ πάθω νὰ ῥάνω » φράσις τοῦ ὄστις ἀρνεῖται ὀρκιζόμενος (ἴσως παραγ. ἐκ τοῦ ῥάζω ἢ ῥάσσω, κτυπῶ, κατασυντρίβω, σπάνω, διαμελίζω.)

Ῥαπάνι (τὸ) (ἢ ῥάφανος τῶν ἀρχ.). Τὸ ῥεπάνι παρ' ἄλλοις — καὶ Ῥαπανίδα (ἢ ῥαφανίς) καὶ Ῥαπαροβλάσταρα τὸ χόρτον τῆς ῥίζης ταύτης, ἡ αἰ κορυφαί.

Ῥάπη (ἡ). Τὸ ἄχυρον τὸ ἀπομαῖναν μετὰ τὸν θερισμὸν τοῦ στάχυος, ἡ τὸ συνεχόμενον μετὰ τοῦ στάχυος (Paille).

Ῥάσσο· χονδρὸν φόρεμα ἀπὸ ὕφασμα μάλλινον (ἀμπάς) δι' οὗ ἐνδύονται οἱ χωρικοί, ἐξ οὗ καὶ Κουκουλόρασσο, εἶδος Βουρνούζιου.

Ῥᾶστι (ἐπίρ.) τὸ ἀρχ. ῥᾶστα — εὐκόλως (à propos). « Μὲ ἤλθε ῥᾶστι », ἢ « πάει ῥᾶστι ἡ δουλιὰ ». Λεγ. καὶ Κολατρά.

Ῥαφῖα. Ἡ ῥαφή ἡ βελονοκεντρία ἐπὶ ὕφασματος.

Ῥάφι (τὸ) καὶ Σουάτζα — (Scanzia ἰταλ.) θέσις ἐπὶ τοῦ τείχους τῶν δωματίων διὰ ἀγγεῖα κτλ. Σκευοθήκη.

Ῥαχώνω. Καταπτοῦμαι, « ἐράχωσε, κατετρόμαξε, κατελήφθη ἀπὸ τρόμον. »

Ῥέει ἐκ τοῦ ῥέω ἢ ἐκρέω (ἐπὶ ῥευστῶν) « ῥέει τὸ ὕδρον ἐκ τοῦ ἀγγείου », « τὸ στόμα του ῥέει τὸ μέλι » « ῥέει στὸν ἰδρωτα » κτλ.

Ῥεμπεσιέλλης ὁ ῥακενδύτης, ὁ εὐτελὲς πτωχὸς καὶ πένης.

Ῥεντώω (προφ. ὡς διὰ τοῦ d ἰταλ.) ἐφορμῶ, προγαίνω σπουδαίως εἰς τι μέρος, καὶ Ῥενταρέα, ἡ

μεθ' ὁρμῆς μετάβασις. « Προγαίνει ῥεντός », τοῦτ. τρέχων με ὁρμὴν πρὸς τι μέρος (ἐπίρ.) πάραυτα. Ἰσως παραγ. ἐκ τοῦ ῥέδω Βοιωτ. ἀντὶ ἔρδω, ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ ῥέδῃ, ῥέδιον εἶδος ἀμάξης.

Ῥαίποδα· ὁ ῥαϊβὸς, ὁ στραβοπόδης — ἴσως ἐκ τοῦ ῥέπω κλίνω τοὺς πόδας.

Ῥεύγουν (τὰ σταφύλια), τοῦτ. μαραίνονται καὶ πίπτουν αἱ ῥῶγες ἐξ ἀτροφίας (ἐκ τοῦ ἀρχ. ῥέω, μελ. ῥεύσω). Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρ. « ἔρεψε ». τοῦτ. κατήντησεν εἰς μαρasmus ἐκ τῆς λύπης.

Ῥεῖός ὁ ἀνίκανος εἰς τὸ συνουσιάζεσθαι (L' impuissant) ὁ νόθουρος.

Ῥίμα (ἡ) ἐκ τοῦ ἰταλ. rima. Ποιημάτιον σατυρικὸν διὰ στίχων, εἶδος Λιθέλλου « τοῦ ἔθγαλαν ῥίμα » τοῦτ. τὸν ἐσατύρισαν καὶ ῥιμαδόρος ὁ συνθέτων ποιημάτια.

Ῥημάδι (τὸ), ἀντὶ ἐρημάδι· Καλύβη ἀγροτικῇ, ἡ οἰκίσκος εἰς ἔρημον τόπον χωρὶς οἰκοκύρην.

Ῥημάζω καὶ ῥημάσσω ἀντὶ ἐρημάζω ἐκ τοῦ ἐρημος, ἐστερημένος, ἐγκαταλελειμμένος, ἄδειος. Καὶ μεταφορικῶς φθείρω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω. — Ῥημασμένος καὶ ῥημοσπιτᾶς. « Ἐρήμαξε τὸ σπιτί. » ἀντὶ τὸ κατέστρεψε δι' ἄσωτειῶν ἢ τὸ καταρήμαξε.

Ῥιμνῶ, ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶ. « Ῥωτῶ καὶ ῥιμνῶ νὰ μάθω ποῖος εἶναι, » τοὔτέστι ἐρωτῶ, ἐρευνῶ νὰ μάθω.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ ΘΥΓΑΤΡΟΣ.

Ἡ γνωστοτάτη περιγικήπισσα Μασσάλσκη (Δώρα Ἰστρίας) ἐκαινοποίησε πρὸ μικροῦ διὰ τῆς Παυδώρας ἀξιολόγους τινὰς εἰδήσεις περὶ τῆς ἐπίσης γνωστοτάτης Κυρίως Στάελ (*). Εἰς ταύτας δὲ προστιθέμεθα καὶ ἡμεῖς τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον, πορισθέντες παρὰ τινος τῶν βιογράφων αὐτῆς.

Ἡ Κ. Στάελ ἦτο, ὡς γνωστὸν, θυγάτηρ τοῦ Κ. Νέκερ καὶ ὠνομάζετο Ἄννα Δουίτσα. Ὅσακις ὁ πατήρ αὐτῆς ἐπεθύμει ν' ἀνακουφισθῇ ἀπὸ τῶν πολλῶν δημοσίων φροντίδων, ἀπεχώρει εἰς Κοπὲτ, παρὰ τὴν λίμνην τῆς Γενεύης, καὶ ἐπεδίδατο εἰς ἀλίειαν καὶ ἕλλας τοιχύτας διασκεδάσεις· παρελάμβανε δὲ καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἄνναν. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ αὕτη ἦτο ἐνδεκαετής, ἔγραψε πρὸς τὸν ἐν Γενεύῃ ὀνομαστὸν τῆς Ἀγγλίας ἱστορικὸν Γίββων, τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο·

« Κ. Γίββων !

» Σπουδαῖος λόγος με ἀναγκάζει νὰ γράψω πρὸς ὑμᾶς, διότι εἰς μόνον ὑμᾶς δύνσμαι νὰ διακοινώσω αὐτόν. Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἔλθετε εἰς τὴν κατοικίαν μου.

(*) Ὅρα τομ. ΙΔ'. σελ. 87, 209, 513 καὶ 561.

» Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι εὐρίσκομαι ἐν Κοπὲτ, ὅπου θέλω διατρίβει δι' ὅλου τοῦ ἔαρος χάριν τῆς υἱείας μου.

» Μένω, Κ. Γίβων, κτλ.

» ὑμετέρα

» Anna Louisa Néker. »

« Ἰ. Γ. Παρακαλῶ ἰδίως ὑμᾶς νὰ μὴ νομίζετε ὅτι πρόκειται περὶ παιδαριώδους πράγματος. Δὲν εἶμαι πλέον παιδίον. Ναὶ μὲν πολλάκις ἀκούετε τὴν μητέρα μου λέγουσαν « Κάθησε ἡσυχα », δὲν εἶμαι ὅμως πλέον παιδίον. Προσβάλλομαι δὲ εἰς ἄκρον βλέπουσα ὅτι μὲ μεταχειρίζεται ὡς τοιαύτην ἐνώπιόν σας ».

Μετά τινος ἡμέρας δύο ἄνθρωποι διευθύνοντο πρὸς τὴν ἐξοχὴν τοῦ Κ. Νέκερ.

— Εἶμαι περίεργος, ἔλεγεν ὁ ἕτερος, νὰ μάθω τὴν σημαντικὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν ὁποίαν θέλει νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ ἡ κόρη μου.

— Μὴ λησμονεῖτε, Κ. Νέκερ, ὅτι ἀπαιτεῖ νὰ εἶμαι μόνος μὲ αὐτήν.

— Δὲν εἶμαι βέβαια πατὴρ τύραννος, καὶ διὰ τοῦτο θὰ σ' ἀφήσω μόνον μὲ αὐτήν. Ἐδειξε τὸ γράμμα τῆς εἰς τὴν σύζυγόν μου ;

— Ὅχι· διότι θὰ ἐμάλλωνε τὸ φίλτατον κοράσιον.

— Ὁμολογῶ καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εἶναι τόσον παιδίον ὅσον τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἡλικία τῆς. Ἐνίοτε μ' ἐξυπάζει ἡ ἀγχίνοια, ἡ ζωηρότης καὶ ἡ ἐτοιμότης τῆς εἰς τὰς ἀποκρίσεις. Πιθανὸν νὰ μὲ ἀπατᾷ ἡ πατρικὴ στοργή.

— Διόλου, ἀπεκρίθη ὁ Γίβων, θὰ καταντήσῃ ἑκτακτος γυνή. Μόνον ἡ μήτηρ τῆς τὴν μεταχειρίζεται ὡς παιδίον.

— Βεβαιώθητι ὅτι τὴν ἐννοεῖ ἄριστα· ἀλλ' ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν διατηρῇ ὅσον ἐνέστι περισσότερον εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

— Ἰδοὺ τὴν βλέπω καὶ πρέπει νὰ χωρισθῶμεν.

Ἡ νέα Άννα ἐπαιξε καὶ ἔτρεχεν· ἡ ὥραία τῆς κόμη ἦτο ξανθὴ καὶ ἐκυμάτιζεν εἰς τοὺς ὤμους τῆς· αἶ δὲ παρειαί τῆς ἂν καὶ κατακόκκινοι, ἐγένοντο ἔτι πλέον ἐρυθραὶ ὅτε εἶδε τὸν Γίβωνα.

— Πόσον ἐντρέπομαι, ἀνεφώνησεν, ὅτι μ' εὐρίσκατε εἰς τοιαύτην κατάστασιν· τί θὰ στοχασθῆτε δι' ἐμὲ ἐνῶ σᾶς ἔγραψα ὅτι ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω διὰ σπουδαῖα πράγματα ;

— Τίποτε δὲν θὰ στοχασθῶ, παρὰ ὅτι ἡ κίνησις ὠφελεῖ τὴν υἱείαν σας . . .

— Μὲ περιπαίξετε ὡς καὶ ὁ πατὴρ μου . . .

— Ἦλθα ν' ἀκούσω τὰς διαταγὰς σας.

— Ἐδῶ δὲν εἶναι τόπος· ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν θάλαμόν μου.

Ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς τὸν θάλαμον παρεκάλεσε τὸν Κ. Γίβωνα νὰ καθήσῃ καὶ εἶπεν·

— Ὅ,τι θὰ εἰπῶ εἶναι σπουδαῖον, καὶ παρακαλῶ νὰ μὴ γελάσετε . . . Εἰσθε ὑπανδρευμένοι ;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Ἐχετε ἀπόφασιν νὰ μείνετε ἀνύπανδρος ;

— Ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισα, ἀπεκρίθη ὁ Γίβων ταλαντευόμενος.

— Δόξα τῷ Θεῷ, διότι ἔχω ἀξιώσεις . . .

— Δι' ἐμέ !

— Μάλιστα. ἔχω μίαν γυναῖκα δι' ὑμᾶς, ἡ μᾶλλον ἓνα πενθερόν, ὁ ὅποιος σᾶς θαυμάζει· θὰ σᾶς κάμῃ μὲ μεγίστην χαρὰν γαμβρόν, καὶ θὰ ζήτη εὐδαίμων ἂν δὲν τὸν ἀφήσετε ποτέ.

— Σᾶς εἰδοποιῶ ὅμως, κυρία, ὅτι ὁ ὑπανδρευόμενος δὲν ὑπανδρεύεται τὸν πενθερόν, ἀλλὰ τὴν κόρην τοῦ πενθεροῦ, καὶ αὐτὴν δὲν ἀφίνει ποτέ.

— Τὴν κόρην ! . . . τὴν κόρην ! . . . Πλὴν τί σημαίνει ἡ κόρη, ἐνῶ πρόκειται περὶ τοῦ πατρὸς . . . ὁ ὅποιος θὰ γίνῃ εὐτυχέστατος ; Μὴ με εἰπῆτε ὅχι, παρακαλῶ. Ὑποσχεθῆτέ το.

— Τὸ ὑπόσχομαι.

— Πολλὰ γρήγορα τὸ ὑποσχεθῆτε. Τὰς ὑποσχέσεις πρέπει πρῶτον νὰ τὰς ζυγίζωμεν, διότι τότε μόνον τὰς φυλάττομεν. Δὲν εἶμαι πλέον παιδίον. Ἠζεύρετε διὰ τί συνηγάσατε μὲ τόσῃ ταχύτητι ; διὰ νὰ μὴ με εἰπῆτε « Φιλτάτη μου, δὲν ἔχω καιρὸν διὰ χάσιμον· ἄς τελειώσωμεν. » Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶναι σημαντικόν.

— Ἐξ ἐναντίας, φιλτάτη μου, ἔχω καιρόν. Εἰπέτε τί ἐπιθυμεῖτε· εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ κόρη τοῦ Νέκερ δὲν θὰ ἐπιθυμῇ παρὰ ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃ ὁ Γίβων.

— Οἱ λόγοι σας μ' ἐνθαρρύνουν. Σᾶς ἐρωτῶ λοιπὸν θέλετε νὰ μὲ ὑπανδρευθῆτε ;

Τὴν πρότασιν ταύτην ἀκούσας ὁ Γίβων ἀνεσκίρτησεν ἐκπληκτος καὶ εἶπε·

— Νὰ σᾶς ὑπανδρευθῶ ! λησμονεῖτε λοιπὸν ὅτι εἶμαι τρεῖς πατὴρ σας ;

— Τί σημαίνει ἡ ἡλικία ; λοιπὸν ἀπορρίπτετε τὴν πρότασίν μου.

— Ὅχι, κυρία, ἐξ ἐναντίας τὴν τιμῶ· ἀλλ' ἐπιθυμοῦν πρῶτον νὰ μάθω ποῖα προτερήματά μου μὲ κατέστησαν ἄξιον τῆς ἀγάπης σας· τὸ κάλλος, ἡ φωνή, ἡ ὁμιλία μου ;

— Κύριε, ἀπεκρίθη ἐμβριθῶς ἡ νέα, καμμία ἐδιότης σας δὲν μὲ ἀρέσκει· ὅταν μάλιστα ὁμιλήτε μὲ τοὺς γονεῖς μου παρούσης μου, ἀποθνήσκω ἀπὸ στενοχωρίαν. Μὴ πειραχθῆτε παρακαλῶ.

— Ὅχι, κόρη μου, ἡ εὐλικρίνειά σας μὲ ὑπεραρέσκει. Διὰ τί λοιπὸν θέλετε νὰ μὲ ὑπανδρευθῆτε, ἀφ' οὗ εἶμαι γέρον, ἔχω δυσάρεστον φωνὴν καὶ σᾶς ἀηδιάζει ἡ ὁμιλία μου ;

— Διότι σᾶς ἀγαπᾷ ὁ πατὴρ μου, διότι ἡ ὁμι-

λία σας τὸν εὐχαριστεῖ, διότι σὰς θαυμάζει καὶ διότι χθὲς ἀκόμη ἔλεγεν ὅτι θὰ ἦτον μακάριος ἂν σὰς εἶχε πάντοτε πλησίον του. Καὶ ἐπειδὴ ἐὰν μὲ ὑπανδρευθῆτε θὰ μείνετε πάντοτε πλησίον του, διὰ τὴν εὐχαριστήσασα κάμνω αὐτὴν τὴν πρότασιν.

— Φιλτάτη κόρη! ἀνεφώνησεν ὁ Γίββων ἀσπασθεὶς τὰς χεῖρας τῆς νέας Ἄννης· τόσῳ πολὺ ἀγαπᾶτε τὸν πατέρα σας;

— Τὸν ἀγαπῶ ὅσον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ περιγράψω· περισσότερον καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ζωὴν μου· Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὲ τὸ ἐρωτᾶτε;

— Εἴσθε ἄγγελος.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Κ. Νέκερ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, ὁ δὲ Κ. Γίββων εἶπεν αὐτῷ·

— Σὰς ζηλεύω, διότι ἡ κόρη σας σὰς λατρεύει.

— Ἡξεύρετε, ὑπέλαβεν ἡ νέα, διὰ τί σὰς τὸ λέγει; διότι ἐζήτησα νὰ τὸν ὑπανδρευθῶ.

— Νὰ τὸν ὑπανδρευθῆς! . . . Τί λέγει, Γίββων; Ὁ δὲ γέρον ἱστορικὸς διηγήθη δακρύων τὰ διατρέξαντα.

— Φιλτάτη μου κόρη, ἀνέκραξεν ὁ Νέκερ, σὺ θὰ γείνης καύχημα τῆς πρεσβυτικῆς μου ἡλικίας· διὰ τί μ' ἐκρύψες τὸν σκοπὸν σου;

— Διότι δὲν θὰ ἐνέδιδες εἰς τὴν θυσίαν αὐτήν.

— Λοιπὸν θυσίαν ἔκαμνε ζητοῦσα νὰ μὲ ὑπανδρευθῇ! ἀνεφώνησεν ὁ Γίββων.

— Ἐννοεῖται, εἶπεν ἡ Ἄννα· ἤθελα νὰ σὰς ὑπανδρευθῶ μόνον καὶ μόνον διότι ἀγαπῶ τὸν πατέρα μου.

— Χωρὶς τὴν ἄδειαν τῶν γονέων σου; εἶπεν ὁ Νέκερ.

— Καὶ μύλις εἶναι δέκα ἐτῶν! προσέθετο ὁ ἱστορικὸς· ὅταν θὰ μεγαλώσετε δὲν θὰ θέλετε πλέον τὸν γέροντα Γίββωνα· λοιπὸν παραιτοῦμαι.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ἡ νέα· οὕτω πῶς φυλάττετε τὰς ὑποσχέσεις; Δὲν μ' ἐδῶκατε τὸν λόγον σας νὰ μὲ ὑπανδρευθῆτε καὶ νὰ μείνετε πάντοτε πλησίον τοῦ πατρός μου;

— Ὑπόσχομαι νὰ μείνω πάντοτε πλησίον τοῦ πατρός σας, ἀπεκρίθη ὁ Γίββων, καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ νὰ γείνω, ἂν θέλῃ, σκιά τοῦ σώματός του. Ἐὰν λοιπὸν φυλάξω ταύτην μου τὴν ὑπόσχεσιν δὲν ἔχετε, νομίζω, πλέον ἀνάγκην νὰ μὲ ὑπανδρευθῆτε.

— Τότε ναί· ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ δώσετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας. Τότε μένω ἐλευθέρω.

— Τὸν δίδω, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον σφίγγας τὴν χεῖρά της.

— Ἀγαπητή μου κόρη, ἤθελες λοιπὸν νὰ θυσιάσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου χάριν ἐμοῦ; εἶπεν ὁ Νέκερ.

— Καὶ ἐλευθερία καὶ ζωὴ καὶ τὰ πάντα εἰν' ἐδικά σου, φίλτατέ μου πάτερ. Δὲν ἔχω λόγους νὰ παραστήσω τὴν ἀγάπην μου.

Ὁ Γίββων ἔμενεν ἔκτοτε παρὰ τῷ Κ. Νέκερ ὁ-

σον ἦτο δυνατόν ἐπὶ μακρότερον χρόνον· ἡ δὲ Ἄννα ἐνυμφεύθη ὡς γνωστὸν τὸ 1789 τὸν Σουηδὸν πρέσβυν Stael Holstein, καὶ ἐπεδόθη εἰς συγγραφὴν ποιημάτων, τῶν ὁποίων τὰ ἐξαιρετότερα ὑπῆρξαν, ὡς ἐμάθομεν παρὰ τῆς Κ. Μασσάλσκη, ἡ Κόρινθα καὶ ἡ Δελφίνα.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑΙ.

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μετοχίου τοῦ Παναγίου Τάφου σώζεται μεταξὺ πολλῶν καὶ διαφόρων χειρογράφων καὶ χειρόγραφον τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου τοῦ Νοταρᾶ, περιέχον πολλὰς καὶ περιέργους ἐπιγραφὰς ἀναφερομένας εἰς μνημεῖα ἀρχαῖα τῆς Πελοποννήσου, τῆς Στεριᾶς Ἑλλάδος καὶ τῶν τήσων, ὡς κατὰ τὰς περιουσίας αὐτοῦ εὐρὺν ἀντέγραψεν· ἐν αὐτῷ δὲ ἀναγινώσκονται καὶ οὐκ ὀλίγαι σημειώσεις καὶ ἐπιγραφαί, πολλοῦ λόγου ἄξιαι, συλλεγεῖσθαι ὑπὸ τῶν προκατόχων αὐτοῦ πατριαρχῶν, τοῦ Νεκταρίου καὶ τοῦ Δοσιθέου, ὡς καὶ αὐτὰς ἀντέγραψε. Μία δὲ τῶν πολλῶν ἐστὶ καὶ ἡ κατωτέρω, ἣν παρέδωκεν εὐμενῶς ἡμῖν ὁ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Θεολογικῆς Σχολῆς ἐλλόγιμος διευθυντῆς Κ. Κύριλλος Ἀθανασιάδης, ὁ καὶ ἀρχιμανδρίτης τοῦ Ἁγίου Τάφου.

« Στήλη. Ταῦτα εὗρηται ἐν στήλαις κατὰ διαφόρους περιηγήσεις τοῦ Μακρ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου Νεκταρίου, ἡνίκα ἦν ἱερομόναχος καὶ Σιναΐτης. »

« Ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ τῆς νῦν Εὐρίππου, ἀπερχόμενος ἀπὸ Εὐρίππου τῆς πόλεως πρὸς τὴν λεγόμενὴν Λίανδον κατὰ τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν ὁδόν, ἐνθα πολλαὶ πηγαὶ εἰσιν εἰς τὴν τοῦ ὄρους ὑπώρειαν, αἱ ἡμᾶς τὸ ἀναδιδόσθαι τῇ θαλάσῃ ἐμπίπτουσιν, ὥστε εὐθὺς τῷ θαλασσίῳ ἀναμίγνυσθαι κύματι, καὶ μηδαμῶς ἐκ τούτου πότιμον εἶναι τὸ τούτων ὕδωρ. Δοκεῖ δὲ πρότερον ἐκείσε ὁδὸν μὴ εἶναι, μήτε κατὰ τὸ ἔρος διὰ τὸ δύσβατον ἐκείνου καὶ τραχώδες, οὔτε μὴν κατὰ τὴν ὑπώρειαν διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν πηγῶν ὕδατων ἐκείνου, ὕστερον δέ τις ὁδὸν ἐκείσε ἔργῳ τέχνης ἐποίησεν, ᾧ καὶ ἐπέγραψεν ἐν αὐτοφρεῖ λίθῳ τάδε·

« Κῦτος χαλινὸς τῆς θαλάσσης ἐνθάδε,
Καὶ τῷ βυθῷ δίδωσιν ἀσφαλὴ κρίβον,
Τὸ κύμα χερσὼν τὸ τὴν ἄστατον σάλον,
Χερσὼν τὸ βευστὸν καὶ βέον τέχνης βίβ,
Ὁ πρωτοσπαθάριος Ἑλλαδοκλέους. » (Sic.)